

[Socialministeren.]

dertil. Nu kommer jeg altså og beder alle de gode kræfter, der ude omkring i kommunerne beskæftiger sig med problemerne, være medvirkende til deres løsning.

Det ærede medlem glemte — ellers synes jeg, det ærede medlem huskede alting — at det, der her er tale om, først og fremmest er at hjælpe de erhvervshemmede, og jeg forstod, at det ville det ærede medlem godt være med til, men han var bekymret over de omkostninger, der eventuelt var forbundet hermed. Det, der i og for sig er det centrale for mig, er, at vi kan få alle de erhvervshemmede, der gerne vil have beskæftigelse ude i erhvervslivet, i arbejde. Det ville spare samfundet for mange penge og de pågældende for mange bekymringer og lidelser. Det ærede medlem holder med andre ord op dér, hvor der er tale om, at det koster penge. Det gør jeg i og for sig også, fordi jeg har den opfattelse, at dette, rigtigt gennemført, vil kunne blive en besparelse for det offentlige. Vi må nemlig ikke glemme, at hvadenten det drejer sig om invaliderente eller hjælp efter andre lovparagraffer, bliver udgiften konteret enten på kommunernes budget eller på statens.

Jeg er som sagt villig til at se på sammensætningen af disse udvalg, idet jeg forstod på det ærede medlem fru Gertie Wandel, at de også efter hendes mening var for store.

Det ærede medlem fru Gertie Wandel mente, at vi skulle være forsigtige med at sætte de pågældende i gang med selvstændig virksomhed, og det ærede medlem anså det for bedre, om erhvervene tog sig af problemet. Jeg er ikke uenig med det ærede medlem deri, hvis vi kunne få dem alle placeret i erhvervene; men jeg tror, det ærede medlem vil være enig med mig i, at i de tilfælde, hvor det ikke kan lade sig gøre, vil det være en god foranstaltning, både for den erhvervshemmede og for samfundet som helhed, hvis de pågældende ved at få en hjælp efter den foreslåede nye § 30 i forsorgsloven kan blive i stand til at klare sig selv. Derfor synes jeg, vi skal sætte ind på begge områder og derigennem søge at nå til de bedst mulige resultater.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen spurgte mig, om jeg ikke har en fornemmelse af, at jeg på et område, hvor man burde lave en stor reform, nærmest prøver

at komme igennem stykkevis. Nej, jeg glemmer ikke — det ærede medlem og jeg har talt om det ved tidligere lejligheder — at der her muligvis er noget, som kan samordnes og sammenkædes i en større reform; jeg har ikke glemt det, og jeg skal heller ikke glemme, at der på dette område kan foreligge sådanne muligheder, men jeg har også gjort den erfaring, at store reformer nu engang ikke gennemføres omgående, og derfor prøver jeg med disse små lovforslag at gøre dagens gerning uden som sagt at glemme det, som det ærede medlem bad mig om.

Jeg takker de ordførere, der har givet venlig tilslutning. Selvom det ærede medlem hr. Krogh havde et og andet at kritisere, forstod jeg dog, at han var velvilligt indstillet overfor selve problemet, og jeg håber derfor, det må lykkes i det udvalg, der bliver nedsat, at nå til et tilfredsstillende resultat, således at hele folketinget kan stemme for lovforslagene.

Urban Hansen: Det ærede medlem fru Gertie Wandel nævnte to gange Reykjalundur og finansieringen af dette institut, og det giver mig anledning til at gøre en enkelt bemærkning derom, for at det ikke skal blive slået fast — navnlig ikke overfor pressen — at i Island er man i stand til at klare tingene så ligetil, at 90 patienter har kunnet skaffe sig en arbejdsindtægt af en størrelsesorden som den, det ærede medlem nævnte.

Forholdet er jo det, at i Island skal tuberkuloseramte interneres, når de er smittebærere, og det er klart, at når et samfund stiller sådanne krav overfor de sygdomsramte, må det også yde noget til gengæld, og dette noget er i dette tilfælde blevet, at det islandske tuberkuloseforbund har fået ret til at have et varelatteri — i lighed med det, vi har herhjemme — hvorved forbundet tjener et beløb, der ligger et sted mellem 1½ og 4 mill. kr. om året. Når disse penge investeres i Reykjalundur — og det er det, der bogstavelig talt er sket lige fra starten — har den pågældende institution altså ingen udgifter overhovedet til forrentning og afskrivning. Det er klart, at så bliver dens grundlag for konkurrence ganske stærkt, og når dertil kommer, at samfundet har erkendt sine forpligtelser og